

[Klm Behnke]

kraft, ønsker vi ikke, at vi danskere bedrevindende siger, at vi har løsningen på alt, og at hvis de andre ikke kan finde ud af det, skal vi bruge EF til at banke dem på plads. Et sådant Europa ønsker vi ikke. Vi erkender, at der er forskelle, lige så vel som der er ligheder i Europa.

Og jeg skal fortælle hr. Gade, hvorfor portugisiske arbejdere – hvis de vitterligt ønskede at komme til Danmark – ikke allerede er myldret ind over grænsen i tusindvis og har ødelagt det danske arbejdsmarked, som hr. Gade udtrykker det. Det er, fordi der faktisk er en ganske fornuftig regel i EF om, at dér, hvor man har sin lønindkomst, betaler man også sin skat. Og der er jo ingen portugiser, der vil gå for en portugisisk løn i Danmark og betale en dansk skat. Så længe der er den sammenhæng mellem lønniveau og skatteniveau, får hr. Gade ikke dette middelalderbillede, hr. Gade gerne vil male på ryggen af Fremskridtspartiet og af mig.

Når vi skriver om fagbevægelsens jerngreb i Danmark, er det, fordi det jo er en kendsgerning. Den danske fagbevægelse har jo sejret ad h. . . – nej, det må man ikke sige fra Folketingets talerstol – ikke sejret, i og med at den politik, man har ført igennem mange, mange år på det danske arbejdsmarked, har resulteret i 350.000 arbejdsløse. Og hvis det er noget særligt at stræbe efter, kan jeg kun sige tillykke. Det mener vi ikke er noget at stræbe efter.

Vi ønsker et frit, åbent marked, der tillader import – og for nu at få den sløjfe på – også fra Østlande. Det er så et svar til hr. Peter Duetoft, som han ikke har fået tidligere. I stedet for at lave aftaler med de østeuropæiske lande og udstede gavechecks til dem, skulle vi hellere åbne markedet for deres produkter.

Peter Duetoft (CD):

Mange mennesker spørger, hvorfor Danmark skal med i dette her, og der er for så vidt et både logisk og klart svar: fordi det er klogt set ud fra Europas historie.

Jeg føler meget, at man i denne debat spiller et højt spil fra nejsigernes side, og det skyldes bl.a., at man glemmer forhistorien til alt det, vi er i gang med. EF var jo svaret på to verdenskrige. Den første verdenskrig, som var nationalismens opgør, og den anden verdenskrig, fordi Versailles-traktaten i sin tid skabte uforkel-

ge grænser i Europa, fordi man fik en økonomisk nedtur i mellemkrigstiden, der bl.a. byggede på, at man eksporterede arbejdsløsheden til hinanden, og fordi man havde nogle svage demokratier, der ikke kunne stå imod de autoritære ideologier.

Kul- og Stålnationen og senere EF blev svaret, og i EF var det klart et økonomisk og politisk samarbejde, der var tale om. Det er slået fast i forberedelserne, det står klart i Romtraktaten, det står klart i en endeløs række af planer, det står klart i EF-pakken, og linien er klar og logisk: integration er bedre end konkurrence og kamp.

Europa står i dag over for nøjagtig de samme problemer, som man gjorde efter den anden verdenskrig: en stigende nationalisme i Øst, økonomiske problemer og svage demokratier i Øst. Integrationen er stadig nødvendig. Det redder Edinburgh-aftalen, således at 11 EF-lande kører videre i den retning, man havde fastlagt med Maastricht-traktaten. Der er intet ændret i det. Den danske nationale selvovervurdering, som bl.a. JuniBevægelsen og i dag også Fremskridtspartiet står for, at Danmark skal have lov til at afgøre, hvad der er godt for hele Europa, slipper man for i forbindelse med Edinburgh-aftalen. Danmark stopper Danmark, men Danmark stopper ikke Europa. Danmark står udenfor på vigtige områder; det er resultatet af folkeafstemningen den 2. juni, og dermed har man levet op til det resultat. At de mennesker, der kendte formålsparagraffen i den forening, man meldte sig ind i, kendte formålsparagraffen i 1972, kendte den i 1986, nu pludselig vågner op som Jeppe i baronens seng og spørger, hvad alt dette nu er for noget, kan jo kun undre og må vække til eftertanke.

Men efter CD's opfattelse er det i Danmarks interesse at være med, og vi erkender, at vi er det på nedsat blus i en periode. Men vi har også friheden til at kæmpe for på et senere tidspunkt at komme fuldgældigt med, og det vil vi gøre i dag, i morgen, om 8 dage, om et halvt år og om et år. Vi står ved, at et fuldt dansk medlemskab af Maastricht ville være det rigtige, og vi vil kæmpe for, at det mål bliver nået. Men befolkningen har fået en garanti – og en garanti, vi står ved – nemlig at en sådan tilslutning kun kan ske efter en folkeafstemning. Og det vil sige, at siger man ja den 18. maj, bliver